

# Yaşasın İşçilerin Uluslararası Mücadele Birliği

# İŞÇİ DAYANIŞMASI



Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni

• 25 Mart 2022 • No: 168

**İŞSİZLİĞE, YOKSULLUĞA, SÖMÜRÜYE VE EMPERYALİST SAVAŞLARA HAYIR!**

## BİZLERİ KURTARACAK OLAN KENDİ KOLLARIMIZDIR!

İki yıl önce bugünlerde, neredeyse tüm dünyada sokaklar boşalmış, meydanlar ıssızlaşmış ve kentlerin üzerine terk edilmişlik havası çökmüştü. Covid-19 küresel salgına dönüşürken, kapitalist sistemin egemenleri hastalığa çözüm üretmek yerine **insanlığı bir korku tüneline itmeyi tercih ettiler**. Hep bir ağızdan tekrar ediyorlardı: “İnsanlık tarihin en büyük felaketiyle karşı karşıya! Bu **savaş** hep birlikte kazanacağız.” Topluma korku pompalanıyor ve insanlar paniğe sürükleniyordu. Çünkü asıl amaçları salgına karşı önlem almak değil, onu **kapitalist sistemin büyüyen krizinin** ve sorunlarının üzerini örtmek için bir şala dönüştürmekti. “Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak” propagandası eşliğinde, kapitalist sistemin doğurduğu **krizlere toplumun alışması gerektiği, şikâyet edilmeme-**

**si** ve bunun **“yeni normal”** olduğu söyleniyordu. Henüz salgın ve onunla topluma işlenen korku son bulmadan, bu kez Rusya’nın Ukrayna’ya açtığı savaşın çok yönlü etkisi dünyanın üzerine kara bulut gibi çöktü. Savaşın nasıl sonuçlanacağı bilinmezken, enerjiden gıdaya birçok alanda kriz baş göstermiş durumda.

İnsanın insanı sömürmesine dayalı **kapitalist düzen sürekli krizler üretir** ve o krizlerden beslenir: Ekonomik kriz, emperyalist savaş ve onun yarattığı yıkım, küresel göç krizi, iklim krizi, gıda krizi, salgın ve onun yol açtığı kriz, bir milyar insanın yaşadığı açlık krizi... Kapitalist sistem yaşlanmış, enerjisini büyük ölçüde tüketmiş ve tarihsel ömrünü doldurmuştur. **Çünkü bu sistemde üretimin amacı tüm insanların karnını doyurmak; sağlıklı, mutlu**



İnsanlığa giydirilen kapitalizmin deli gömleği dar geliyor ve insanlık bu sistemi taşıyamıyor. Karşılıklı ekonomik bağımlılığın alabildiğine arttığı, üretim zinciriyle birbirine bağlanan tüm ülkelerin aynı anda nefes alıp verdiği bir dünyada, salgından savaşa tüm krizler anında küreselleşip insanlığı derinden etkiliyor.

**Savaşa Hayır! Ne Putin Ne NATO!**



**ve barış içinde yaşayan bir toplum yaratmak değildir.** Amaç bir avuç zengini daha fazla zengin etmek, onların sermayesini büyütmektir. Bu yüzden ne üretileceğine ve nasıl üretileceğine onlar karar veriyor. Böyle bir sistemin **insanlığın ortak çıkarlarına aykırı** olmaması, sürekli büyüyen çelişkiler ve krizler doğurmaması imkânsızdır. Varoluş sorunuyla karşı karşıya gelen sistem, çoklu organ yetmezliği yaşayan bir beden gibi sürekli şiddetli krizler üretiyor. Fakat her benzetmenin bir sınırı vardır ve çoklu organ sorunu yaşayan bir beden gibi kapitalizmin kendiliğinden iflas etmeyeceğini, çökmeyeceğini bilmeliyiz.

İnsanlığa giydirilen **kapitalizmin deli gömleği** dar geliyor ve insanlık bu sistemi taşıyamıyor. Mesela karşılıklı ekonomik bağımlılığın alabildiğine arttığı, **üretim zinciriyle birbirine bağlanan tüm ülkelerin aynı anda nefes alıp verdiği bir dünyada**, salgından savaşa tüm krizler anında küreselleşip insanlığı derinden etkiliyor. Batılı devletlerin Ukrayna'yı işgale girişen Rusya'ya karşı uyguladıkları yaptırımların anında tüm dünyayı etkilemesi buna örnektir. ABD ve İngiltere'nin başını çektiği Batılı emperyalist güçlerin başlattığı ekonomik savaşın amacı, Rusya'nın ekonomisini çökertip onu dize getirmektir. Ancak Rusya petrol ve doğalgazdan buğdaya, gübreden maden yataklarına kadar dünyanın en önemli hammadde depolarından biridir. Avrupa Birliği ülkeleri gazın yüzde 40'ını Rusya'dan alıyor. Keza Ukrayna ile birlikte Rusya, dünyanın ama özellikle de Avrupa'nın buğday ambarı konumundadır. Otomobillerden cep telefonlarına kadar sanayide kullanılan paladyum ve nikel gibi önemli metallerin en büyük üreticisidir. Dolayısıyla Rus ekonomisine indirilen darbe aynı zamanda dünya ekonomisine de indirilmekte; **enerji ve gıda fiyatları yükselirken savaşın ağır sonuçlarını yaşayan bir kez daha emekçiler olmaktadır.**

Savaşın bir başka yıkıcı boyutunu ise göç oluşturmaktadır. Şu ana kadar Suriye, Irak, Libya, Yemen, Afganistan, Myanmar ve Afrika ülkelerinden on milyonlarca insan savaş nedeniyle başka ülkelere sığındı, mülteci haline geldi. Şimdi de Ukrayna'dan milyonlarca insan savaştan kaçarak komşu ülkelere sığınıyor. Gerek Batı'da gerekse Türkiye'de artan işsizliğin, düşen ücretlerin ve yoksullaşmanın sorumlusu göçmenlermiş gibi bir algı oluşturuluyor. Oysa milyonların doğdukları toprakları terk edip dilini ve kültürünü bilmedikleri ülkelere gitmesine neden olan savaştır. **Savaşın kaynağında ise kapitalist sömürü düzeni vardır.**

ABD emperyalizminin 2001'de Afganistan'ı işgal ederek başlattığı savaş, halka halka genişleyerek Ukrayna'yı

de içine çekmiştir. Halkalar halinde ilerleyen bu savaşın yeni yöntem ve biçimlerle sürdürülen bir **Üçüncü Dünya Savaşı** olduğuna uzun zamandır dikkat çekiyoruz. Emperyalist sistemin en tepesinde bulunan ABD, bu konunun sorgulanmamasını ve tüm devletlerin onun mutlak üstünlüğünü/hegemonyasını kabul etmesini istiyor. Oysa **her emperyalist gücün amacı en tepeye tırmanarak dünya üzerindeki ekonomik ve siyasi etkisini/nüfuzunu arttırmak; enerji ve ticaret yollarını kontrol etmektir.** Bu doğrultuda sürdürülen emperyalist rekabet iki kutba yol açmıştır: Birinci kutbun başını ABD ve İngiltere, ikinci kutbun başını ise Çin ve Rusya çekmektedir. Tam da bu nedenle, Rus ekonomisini çökertmeye çalışan ABD-İngiltere bloku, aynı zamanda Ukrayna'ya silah yığarak Çin'in desteğini alan Rusya'ya karşı dolaylı bir savaş yürütmektedir.

Elbette Rusya'nın Ukrayna'yı işgali emperyalist bir işgaldir ve kabul edilemez. Fakat Batılı emperyalist güçlerin ikiyüzlüce tutumu da mide bulandırıcıdır. Afganistan, Irak, Libya ve Suriye'yi yerle bir ederken bu ülkelere "özgürlük ve demokrasi" götürdüklerini söyleyen Batılı emperyalist güçler, Rusya'nın Ukrayna'yı işgal etmesini çılgınlık ve barbarlık olarak sunuyorlar. Oysa devasa bir savaş örgütü olan NATO'yu genişletip Rusya'yı kışkırtan onlardır. **Dolayısıyla Batılı emperyalist güçler de, en az Rusya kadar suçludur.**

Büyük kriz dönemleri; örgütsüz, kendini yalnız ve korusuz hissedenden insanları çok daha fazla korkutur ve etkisi altına alır. Böylesi dönemlerde kurtarıcı arama eğilimi güçlenirken, kendini kurtarıcı olarak sunan düzenin otoriter liderlerinin etkisi artar. **Oysa tarih, toplumları kurtarmak için bir kurtarıcı gelmeyeceğini defalarca göstermiştir.** Eğer bir kurtarıcı gelip insanlığı kurtaracak olsaydı, şimdiye kadar insanlık yüzlerce kez büyük sorunlardan kurtulmuş olurdu. Kurtarıcı olarak sahneye çıkanlar, daima emekçileri yıkıma sürüklemişlerdir. Kurtarıcı aramak yerine, yaşadığımız her sorun ile dünyadaki büyük sorunlar arasında kopmaz bir bağ olduğunu, sürekli krizler üreten kapitalizm yıkılmadan insanlığın yüzünün gülmeyeceğini kavramak zorundayız. İşçi sınıfının önderlerinden biri, **bir kurtarıcı gelmeyeceğini, işçi sınıfının kurtuluşunun kendi eseri olacağını söylemiştir.** İşçi sınıfının Enternasyonal marşının bir dizesi şöyledir: **"Bizleri kurtaracak olan kendi kollarımızdır."**

Fakat bunun için daha fazla bir araya gelmek, bir sınıf olarak örgütlenmek, dayanışmamızı güçlendirmek zorundayız. İşte **İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs'a** bu bilinç ve ruhla hazırlanmalıyız. ■



# İşte Kafiye: Yalanlar Farklı, Tuzak Aynı!

Söylenenin aksine tarih tekerrür etmez. Ama tarihin tekerrür etmemesi birbirine çok benzeyen tarihsel olayların, tarihsel dönemlerin olmadığı anlamına gelmez. **Benzeri tarihsel koşullar benzeri sonuçlar doğurur.** Amerikalı yazar Mark Twain, bu gerçeği vurgulamak için şöyle bir benzetme yapmıştır: Tarih tekerrür etmez ama kafiyelidir! Eğer emekçiler örgütlü olurlarsa, bu “kafiye” yani tarihsel benzerlikler nedeniyle her seferinde “Amerika’yı yeniden keşfetmek” zorunda kalmazlar. Geçmişe bakarak dersler çıkarabilirler, deneyimlerini geleceğe aktarabilirler. Ama bir kez daha altını çizelim; örgütlü olurlarsa!

Geçmişten ders çıkartmak ve aynı hatalara düşmek tek tek insanlar için olduğu gibi sınıflar için de geçerlidir. Şiire uyum, melodi, güzellik katan kafiye, söz konusu “tarih şiiri” olduğunda o şiiri hangi sınıfın yazdığına bağlı olarak farklı sonuçlar doğurur. **İşçi sınıfı örgütsüz olduğunda, tarihten çıkan dersleri unuttuğunda tekrar tekrar aynı tuzağa düşer.** Tarihi yazanlar kapitalist efendiler olur. Onların yazdığı “tarih şiirinin kafiyesi” yaşama güzellik katmaz, felâketler getirir.

Bugün Ukrayna’da bir savaş yaşanıyor. **Emperyalist Rus devletinin başlattığı bu savaş haksızdır ve emekçilerin hayatını tarumar etmektedir.** Rusya, Ukrayna’yı Nazilerden kurtaracağını ve Donbass bölgesindeki halkı özgürleştireceğini söyleyerek saldırganlığını haklı göstermeye çalışıyor. Savaşı kışkırtan ABD ve NATO ise, dünyanın işçi ve emekçilerine suçlunun Putin olduğunu söylüyor. Putin’i şeytanlaştırarak ABD ve Batılı emperyalist güçlerin günahlarının üzerini kapatmaya çalışıyor. Ama sadece bununla kalmıyor, Rusya halkıyla, kültürüyle, tarihiyle ilgili ne varsa aşağılayıp karalıyor. Barış isteyen yoksul Rus işçilerle açgözlü Rus egemenleri aynı kefeye koyup onlardan nefret etmemizi istiyor. Bu da asıl amacın savaşı durdurmak olmadığını gösteriyor. **ABD, savaşı kızıştırmaya, rakiplerini ezmeye, Rusya ile olan kavgasında emekçileri kendi tarafına çekmeye çalışıyor.** Tarihin ortaya koyduğu dersler bize bu gerçeği açık seçik gösteriyor.

1990’da Irak Kuveyt’i işgal etti. O yıllarda çok büyük bir coğrafyaya hükmeden Sovyetler Birliği dağılma sürecindeydi. ABD, Irak’ın başlattığı savaşı bölgeye müdahale etme fırsatı ve bahanesi haline getirdi. Halkını ve

müttefiklerini savaşa ikna etmek için yalan makinesinin düğmesine bastı. ABD Kongresinde, kürsüye çıkarılan 15 yaşındaki Nayirah adlı kız çocuğu, annesiyle beraber yaz tatili için Kuveyt’teyken savaş patlak verdiğini, ablasının ve 5 günlük bebeğinin savaştan kaçarken kum çölünde mahsur kaldığını anlatıyordu. Kuveyt’te kalıp ülkesi için mücadele etmeyi, bir hastanede gönüllü hasta bakıcılık yapmayı seçtiğini söyleyen Nayirah, **“İraklı askerlerin silahlarıyla hastaneye geldiğini gördüm. Bebekleri kuvözlerden çıkardılar. Kuvözleri aldılar ve bebekleri soğuk beton üzerine bırakarak ölüme terk ettiler”** diye anlatıyordu. Amerikan halkı ise bebekler için göz yaş döküyor, hükümete savaş konusunda destek veriyordu. ABD ve müttefikleri bu vahşeti durdurmak, canı Saddam’a dersini vermek bahanesiyle haftalar içinde Irak’ı yerle bir ettiler. Bu savaşta on binlerce masum insan, binlerce bebek öldü. Gel gör ki savaşın bitmesiyle **Nayirah’ın gerçekte Kuveytli bir diplomatın kızı olduğu ve Kuveyt’e hiç gitmediği, söylediği her şeyin yalan olduğu, bir halkla ilişkiler şirketi tarafından yönlendirilip eğitildiği ortaya çıktı.** Ama artık gerçeklerin önemi yoktu. Amerikan halkı bir yalanla ikna edilmiş ve on binlerce kişinin ölmesine seyirci kalmıştı.

12 yıl sonra, Şubat 2003’te Amerika bu defa tüm dünyaya Irak’ın kitle imha silahlarına sahip olduğunu, katliamlar yapacağını “kanıtlayan” ses kayıtları dinletiyordu. Amerikalı emekçilerin pek çoğu bu gerekçeyle başlatılan savaşa destek veriyordu. Ama savaş bittiğinde bunun da yalan olduğu ortaya çıktı. **Sürecin sonunda canı Saddam Hüseyin asıldı ama canı ve yalancı ABD’li egemenler güçlerine güç kattılar.** Söyledikleri yalanlar, öldürdükleri masum Iraklılar, yakıp yıktıkları ülke için hesap vermediler.

İşçi sınıfı olarak kapitalist egemenlerin bizi benzer yalanlarla aynı tuzağa çekmelerini önlemenin tek yolu **tarihe, yaşama, gelişmelere kendi sınıfımızın penceresinden bakmaktır.** Kapitalist efendilerin birinin veya ötekının tarafında değil kendi sınıfımızın saflarında birleşmektir. **Tarih bilinciyle donanmak için sınıf örgütlerimize sahip çıkmaktır.** Zulüm düzenini yıkmak, eşitliğin, özgürlüğün hâkim olduğu bir dünyayı kurma mücadelemizi yükseltmek sadece tarih şiirinin kafiyesini değil tarihin akışını değiştirmektir. ■



Krizli, Fırtınalı ve Çalkantılı Bir Dönemden Geçerken

# İşçi Sınıfının Tek Güvencesi Örgütlü Gücüdür!

İşçi Dayanışması'nın bir önceki sayısında (167), içinden geçtiğimiz dönemin krizli, fırtınalı ve çalkantılı bir dönem olduğunu belirtmiş, böylesi bir süreçte işçi sınıfının tek güvencesinin örgütlü gücü olduğunu vurgulamıştık. ABD ve Rusya'nın Ukrayna üzerinden yarattığı gerilimin ve çalınan savaş tamtamlarının önemli sonuçlarının olacağına dikkat çekmiştik. **Nitekim gazetemiz çıktıktan bir gün sonra Rusya Ukrayna'ya saldırarak emperyalist paylaşım savaşı halkasını büyüttü.** Modern Çarlık İmparatorluğu hayalleri kuran Rus emperyalizminin başlattığı bu savaş, haksız ve emperyalist bir savaştır. Dünyanın tüm emekçileri bu savaşa karşı çıkmalı, başta ABD ve Rus emperyalistleri olmak üzere emperyalist güçlerin dünyayı kana bulamasına karşı mücadele etmelidirler.

Ukrayna'da bombalar patlayıp savaş alevleri ülkeyi yakarken, Batılı emperyalist güçler, emekçilerin savaşa duyduğu tepkiyi ırkçı ve şovenist dalganın payandası haline getirmeye çalışıyorlar. Gerçekte bombaların Ukrayna halkının canını almasını ve kentleri tahrip etmesini umursamayan Batılı egemenler, büyük bir ikiyüzlülükle savaş karşıtlığı adı altında Rus halkına yönelik nefreti körüklüyorlar. Rus sporcuların ve sanatçıların dışlandığı, Dostoyevski gibi dünya edebiyatının önemli isimlerinin okutulmasının yasaklandığı, **tüm dünyaya bir deli göm-**

**leği giydirilmeye çalışıldığı bu dönem kapitalizmin ürünüdür.**

**Tarihsel ömrünü doldurmuş kapitalizmin** içine girdiği çıkmazın tüm dünyayı felakete sürüklediğini, bu sistem yıkılmadığı sürece yol açtığı sorunların ortadan kalkmak bir yana daha da büyüyeceğini uzun zamandır söylüyoruz. Bu nedenle bugünkü savaş ve emperyalistler tarafından tüm dünyanın bir akıl tutulmasına maruz bırakılması şaşırtıcı değildir. **Çelişkilerin, çılgınlıkların, deliliklerin geldiği düzey, kapitalizm yıkılmadığı sürece tüm dünyayı nasıl bir uçuruma sürükleyebileceğini, insanlığa verebileceği zararların sınırı olmadığını gösteriyor.**

Yaklaşık beş yıl önce, emperyalist paylaşım savaşının alevleri Ortadoğu'yu kasıp kavurmaya devam ederken dünyanın manzarasını şöyle tarif etmiştik:

**"Şöyle etrafımıza bir bakalım, ne görüyoruz? Savaş, kentlerin yakılıp yıkılması, yüz binlerce insanın acımasızca katledilmesi, milyonların yerinden olması, milyonların mülteci haline gelmesi, binlercesinin denizlerde boğulması, hastalık, kolera... Nükleer silah yarışının hızlanması, nükleer silahları kullanma tehditleri ve dehşetin her an patlayacağı korkusu... Küresel iklim değişikliği ve doğanın dengesinin bozulması... Bunlar felaket tablosunun bir kısmı. Tablonun diğer kısmında ise şunlar var:**

**Ekonomik kriz, çığ gibi büyüyen işsizlik, ücretlerin düşürülmesi, işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarının kötüleşmesi, 1 milyar insanın aç yaşaması... Ve tablo şöyle tamamlanıyor: Tek kişiye dayalı baskıcı rejimlerin kurulması, demokratik haklara el konulması, toplum üzerindeki baskının artması, insanların umutsuzluğa kapılması ve geleceğe olan güvenlerini yitirmesi..."** (İşçi Dayanışması 113. sayı başyazısı, 2017)

Bir sonraki sayımızda ise şunları yazmıştık: "Gerçek şu ki, bugün tüm dünyayı pençesine alan ekonomik kriz, savaş, işsizlik, mülteci dramları, kötü yaşam koşulları ve insanların mutsuzluğu kendiliğinden ortadan kalkmayacak. Tersine, bu sistem değişmezse, yarın bugünden daha da kötü olacak. **Çünkü kapitalizm dediğimiz sistem, dünyayı ateşe veren bir karakter yapısına sahip.**"

Aradan geçen süre zarfında neler olduğuna bakalım. Küresel iklim değişikliği çok daha belirgin ve can yakıcı bir hal aldı, ekonomik kriz daha da derinleşti ve **pandemi** bahanesiyle tüm dünyada yaratılan korku atmosferi sayesinde milyarlarca insan hak gasplarının, geçim sıkıntısının, açlık ve yoksulluğun yükü altında daha fazla ezildi. **Emperyalist paylaşım savaşı, yeni halkaların eklenmesiyle büyürken bugün Ukrayna'da harlanan savaş alevleri de, kapitalizmin yarattığı cehennem tablosunu tamamlayan son kâbus oldu.**

İsrarla vurguladığımız gerçek her gün yaşadıklarımızla doğrulanıyor. Kapitalist sistem çürümüş ve çıkmaza saplanmıştır. Böyle bir sistemin insanlığa verebileceği olumlu hiçbir şey yoktur. Tersine kapitalizmin sebep olduğu sorunlar giderek büyüyor, devasa bir yumağa dönüşüyor ve dünyanın en ücra köşesine kadar ulaşılarak tüm insanlığı tehdit ediyor. Yaşam galesi içinde debelenip duran, bir başka deyişle "ekmeğinin derdinde" olan milyarlarca emekçi ise kapitalizmin neden olduğu toplumsal sorunları kendi sorunlarının dışında ve kendisinin çözemeyeceği kadar "büyük" görüyor. **Oysa bu büyük toplumsal sorunlar, biz farkında olalım ya da olmayalım her birimizin yaşamını, mutluluğunu, geleceğini doğrudan etkiliyor.** Biz ekmeğimizi büyütme için fazla mesaiye kalarak ya da ek iş yaparak, gözlerimizi ve kulaklarımızı "dünyanın sorunlarına" kapatmış bir halde yaşarken, bu sorunlar gelip bizim kapımızı çalıyor.

Örneğin küresel iklim değişikliğiyle artan kuraklık, sel ve orman yangınlarını düşünelim. Kuraklık, tarımsal ürünlerin azalması, dolayısıyla köylülerin geçim kaynaklarının yok olması ve gıda fiyatlarının artması sonucunu doğuruyor. Yaşanan seller ise tam bir felakete dönüşerek evlerimizi yıkıyor, sevdiğimizleri yaşamdan koparıyor. Savaş ise önce ateşin düştüğü topraklarda yaşayan emekçileri sonra tüm dünya emekçilerini doğrudan etkiliyor. Emperyalistlerin çıkarları uğruna halklara yaşattığı acıları, ölümleri görmezden gelemeyiz. Şimdilik bizim tepemize bombalar yağmıyor diye "bize ne" diyemeyiz. Diğer taraftan savaş demek milyonlarca emekçi için ekono-

mik yıkım demektir aynı zamanda. Örneğin Türkiye'de **buğday ithalatının yaklaşık yüzde 90'ı, ayçiçeğinin ise yüzde 68'i Ukrayna ve Rusya'dan yapılıyor.** Keza doğalgazın yüzde 33'ünden fazlası Rusya'dan alınıyor. Bu da demek oluyor ki, Ukrayna'ya sığınan emperyalist savaş, doğrudan soframıza giren ekmeğin, yemek yaparken kullandığımız yağın, doğalgazın ve elektriğin fiyatını arttıracak. Zaten aldığımız ücretlerle geçinemeyen fiyat artışlarıyla birlikte daha da yoksullaşacağız. **Demek ki, ekmeğimizin küçülmesinin nedeni kapitalist açgözlülüğün yol açtığı emperyalist savaştır aynı zamanda.** 154. sayımızın başyazısında söylediğimiz gibi;

**"Ben ekmeğimin peşindeyim, bu büyük sorunlar beni aşar" diyen her işçi bilmelidir ki, bu sorunlardan kaçış yoktur. Bu sorunlara duyarsız kalmak, sefaletimizin asıl kaynağına duyarsız kalarak aynı koşullarda yaşamayı kabul etmektir.** Zira işsizliğin, yoksulluğun, ekmeğimizin küçülmesinin asıl sorumlusu kapitalizmdir. Dolayısıyla her emekçi yaşadığı dünyanın sorunlarına sırt çeviremeyeceğini bilmelidir. Bugün geçmişten çok farklı bir dünyada yaşıyoruz. Kapitalist üretim tarzının hâkim olmasıyla birlikte tüm ülkeler birbirine bağlanmış, ulusal ve yerel pazarların yerini dünya pazarı almıştır. Yeni teknolojilerin de etkisiyle üretim süreci özellikle son 30 yılda daha fazla küreselleşmiş, Çin'den ABD'ye tüm ülkeler küresel bant zincirinin parçası haline gelmişlerdir. İşte bu yüzden ki Çin'de üretim durduğu zaman Afrika'dan Latin Amerika'ya kadar geniş bir coğrafyayı etkilemektedir."

**Bu nedenle ekmeğini büyütme isteyen her işçi aynı zamanda kapitalist sömürü düzenine karşı mücadele etmek zorundadır.** Tekrar pahasına söyleyelim, kapitalist sistem ortadan kalkmadığı sürece yaşadığımız hiçbir sorun çözüme kavuşmayacak:

"Karşımızda vicdansız, duygusuz ve tek arzusu kâr olan uluslararası sermaye sınıfı var. Türkiye'deki sermaye sınıfı ve onun temsilcisi olan siyasi iktidar da kapitalist sömürü düzeninin bir parçasıdır. **Bu gerçeği görerek artan işsizlik ve derinleşen yoksullukla, yaşam koşullarımızın kötüleşmesiyle dünya sahnesinde cereyan eden «büyük sorunlar» arasındaki bağı kurmak zorundayız.** Tüm ekonomik sorunlar aynı zamanda politiktir. Dolayısıyla işsizlikten, hayat pahalılığından, yoksulluktan yani ekonomik sorunlardan şikâyet etmek yetmez; o sorunları doğuran politikaları da sorgulamalıyız. Gerçeği bir bütün olarak görmeden, sınıf bilinci kazanmadan, dayanışmamızı büyütmeden ve elbette birleşip mücadele etmeden sorunlarımızı çözemeyiz!" (İşçi Dayanışması 161. sayı başyazısı)

Kardeşler, bizim için yaşamsal olan bu gerçeklerin farkına varmak ve gereğini yapmak zorundayız. **Her vesileyle kapitalizm gerçeğini hatırlatmamızın, en küçüğünden en büyüğüne, bireysel olanından toplumsal olanına tüm sorunların kaynağının bu çürümüş sistem olduğunu vurgulamamızın nedeni budur.** ■

# Savaş ve Ekmek

Bugün Ukrayna'da bir savaş yaşanıyor. Ukraynalı emekçiler ABD ve İngiltere'nin kışkırttığı, Rusya'nın başlattığı bu savaşın bedelini ödüyor. Ukrayna ile Türkiye arasında hırçın dalgalarıyla Karadeniz uzanıyor. Belki de bu nedenle kimi insanlar savaşı uzakta görüyor. **Ama savaş öyle bir şeydir ki sadece yaşandığı coğrafyayı yakmaz.** Yarattığı yıkım ve acı dalga dalga yayılarak dünyanın tüm emekçilerinin yaşamını etkiler. Kadınlar ve çocuklar savaş cehenneminden çıkmak için göç yollarına düşüyor. Dün Suriye'de gördüğümüz manzaranın bir benzeri bugün Ukrayna'da yaşanıyor. **Savaşın yol açtığı ekonomik sorunlar ise başta Ukrayna olmak üzere tüm dünyada giderek büyüyor, enerji ve gıda fiyatları yükseliyor.** Ekmek, yağ gibi en temel ihtiyaçlar bile el yakar hale geliyor. Savaşlarda zenginler daha da zenginleşirken; ölen, acı çeken, en temel ihtiyaçlarını dahi karşılayamayacak duruma gelen, ekmeği küçülen işçi sınıfıdır. Bu geçmişte de böyleydi, bugün de böyledir.

Mesela İspanya **Birinci Dünya Savaşı**na katılmamıştı ama emekçiler savaşın tüm olumsuz etkilerini yaşadılar. Savaşın alevleri İspanya'ya ulaşmamıştı ama evlerine ekmek götürmeyecek duruma gelen İspanya işçileri ve köylüleri kendilerini bir yaşam savaşının içinde bulmuşlardı. "Tarafsız" kalan İspanya; gıda, silah, üniforma, metal ve kömüre ihtiyaç duyan savaşan ülkelerin en önemli tedarikçisi haline gelmişti. Örneğin buğday en temel ihtiyaçlardan biriydi ve savaş nedeniyle fiyatı yükselmışti. Hükümet bu durumdan yararlanarak buğdayı yüksek fiyattan ihraç etmiş, iç piyasayı tüketmişti. **Ekmek ve kömür gibi en temel ihtiyaçlar emekçilerin alamayacağı fahiş fiyatlardan satılır olmuştu.** Ürünleri stoklayan tüccarlar fiyatları daha da yükseltiyordu. Halkın sırtına yıkılan yüksek vergiler, artan işsizlik, düşük ücretler ve uzun çalışma saatleri de eklenince yaşam emekçiler için katlanılmaz hale gelmişti. Bir günlük ücret artık bir düzine yumurta almaya bile yetmiyordu.

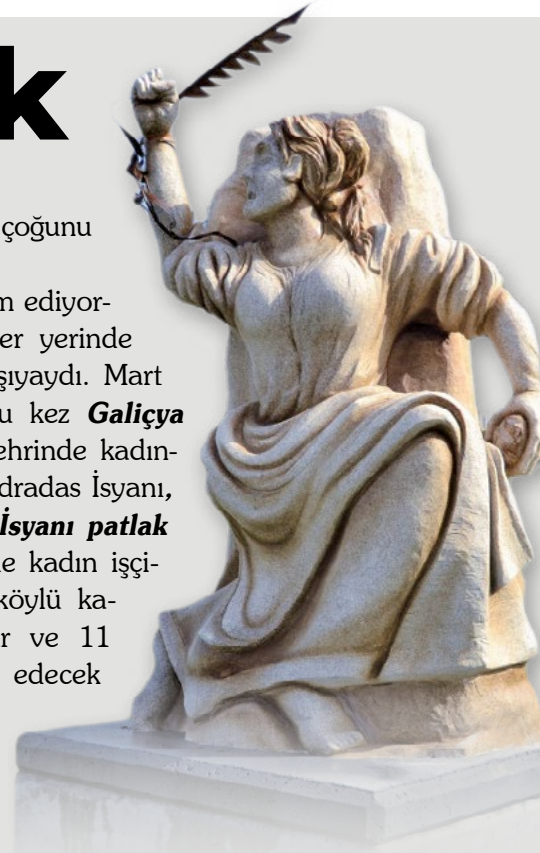
**1917'de Rusya'da işçi sınıfı "ekmek ve barış" talebiyle ayağa kalkmış, Şubat'ta Çarlık rejimini yıkmış ve Ekim ayında da siyasal iktidarı ele geçirmişti.** Rusya'da artık işçilerin örgütlendiği sovyet yani meclisler/şuralar iktidarı vardı. Ekim Devrimi Avrupa'da muazzam bir etki yaratmış, sınıfsız bir dünya özlemi duyan emekçilere umut ve cesaret vermişti. İspanya'daki emekçiler de Rus işçi sınıfından aldıkları cesaretle pek çok kez ayağa kalktılar. 1918 yılının Ocak ayında Barselona'nın Çin Mahallesinde **binlerce kadın artan fiyatları protesto etmek için sokaklara döküldü.** Mağazalarda, fabrikalarda çalışan kadınlar iş bırakarak gösterilere katıldılar. Erkek işçiler çalıştıkları fabrikalarda grev yaparak kadınlara destek verdiler. İki hafta süren zorlu ve kararlı bir mücadelenin ardından emekçi

kadınlar taleplerinin çoğunu kabul ettirdiler.

Ancak savaş devam ediyordu ve İspanya'nın her yerinde halk açlıkla karşı karşıyaydı. Mart ayına gelindiğinde bu kez **Galiçya** bölgesindeki Ferrol şehrinde kadınların başını çektiği Pedradas İsyanı, **diğer adıyla Ekmek İsyanı patlak verdi.** 9 Mart 1918'de kadın işçiler, ev kadınları ve köylü kadınlar ayağa kalktılar ve 11 gün boyunca devam edecek olan isyanın fitilini ateşlediler. Protestoların başını çekenlerin arasında Neda Tekstil fabrikasında çalışan 400 kadın işçi de

vardı. Bu kadın işçiler başta ekmek olmak üzere temel ihtiyaçların fiyatlarının düşürülmesi için, düşük ücretleri ve güvencesiz çalışma koşullarını protesto etmek için ayaklanmışlardı. Kadınlar, 13 Martta belediye başkanının evinin önünde bir protesto düzenlemişlerdi. Sivil muhafızların kadınların üzerine ateş açmasıyla en az 7 kadın hayatını kaybetti. Bu katliam emekçilerin öfkesini daha da ateşledi ve **15 Martta Ferrol'de genel grev başladı.** 11 gün sonra bastırılan isyan İspanyalı emekçilerin mücadelesi tarihinde yerini aldı. İsyanda hayatını kaybeden kadınların anısına bir anıt dikildi ama 1936 yılında yaşanan iç savaşta bu anıt faşistler tarafından yıkıldı. **Mücadele tarihlerine sahip çıkan İspanyol emekçiler, 2018 yılında aynı yere yeniden bir anıt diktiler.**

Bugün yaşadıklarımızı tarihteki örnekleriyle birlikte düşündüğümüzde şu gerçeği çok net görüyoruz: Ekmeğimizin küçülmesiyle savaş arasında dolaysız bir bağ var. Emperyalistlerin çıkardığı haksız savaşlar, sadece bombalar altında insanların ölümüne yol açmıyor, aynı zamanda tüm emekçilerin sefaletini büyütüyor. **Savaş bizim uzağımızda görünebilir ama aslında hayatımızın içinde. Milyonlarca insanın göç etmesine neden olan Suriye ve Irak'taki savaşın Türkiye'yi nasıl derinden etkilediğini en çok biz hiss ediyoruz.** Evet, savaşı biz çıkarmıyoruz ama savaşın yol açtığı bütün sorunları biz yaşıyoruz. O halde hiçbir emekçi "savaş beni ilgilendirmiyor, ben ekmeğimin derdindeyim" diyemez. **Ekmeğimizi büyütme istiyorsak onu küçülten büyük sorunlara karşı da mücadele etmek zorundayız.** Tek başımıza değil, dünyanın öbür emekçileriyle yan yana gelerek, dayanışarak ve birlik olarak yapabiliriz bunu. ■





## Gençler Neden Siyaset Yapmalı?

Türkiye’de uzun yıllar üniversite gençliği, toplumsal muhalefetin dinamik ve görünür bölümünü oluşturdu. Hatta siyaset yapmak yanlış şekilde “öğrenci işi” olarak görülürdü. Bugün gençlerin çoğu için uzak durulması gereken bir konudur siyaset; güvenilmezdir, kirleticidir. Siyasete bulaşmamak gerektiğini, siyasetle uğraşmanın aptallık olduğunu düşünenlerin sayısı hiç az değil. **“Biz niye bu büyük sorunlarla uğraşıyoruz?”** diyor birisi, bir başkası **“ben asgari ücretle mi ilgilenmeliyim bu yaşım-da”** diye sitem ediyor mesela... Bundan 2500 yıl önce ünlü düşünür Aristo, insanı hayvandan ayıran özelliklerden birinin kendi başına amacı olan faaliyetlerde bulunması olduğunu söyler ki politika bu faaliyetin atasıdır. Bu sebeple insan politik bir hayvandır/canlıdır der. Peki, bu böyleyken gençler politikaya, siyasete neden mesafeliler?

Öncelikle gençlerin siyasete mesafeli durmalarında hiç mi haklılık payı yok, ona bakalım. Siyaset denilince çoğunluğun aklına ne geliyor? **Takım elbise giymiş, bu-yurgan, topluma tepeden bakan tipler... Hamasi nutuklar, düşmanlaştırıcı dil, Meclis kürsüsündeki anlamsız laf dalaşları, temel atma törenleri, protokol yemekleri, yolsuzluk, yalan, riya...** “Bir hırka bir lokma” edebiyatı yapanlara bakıyorsunuz, lokmanın ballısının hırkanın al-lısının peşinde koşuyorlar. Ekonominin en yetkili isimlerinden birisi, yükselen enflasyonun akıbetine dair soruyu; “Bayrak inmeyecek, ezan susmayacak” diye cevaplıyor. Bu siyaset sermaye sınıfının yani burjuvazinin siyasetidir. Gençler bu çürütücü, bayağı düzen siyasetine haklı olarak tepki duyuyorlar.

**Ancak bu haklı tepkinin sonucu siyasetten uzak durarak meydanı işçi-emekçi düşmanı burjuva siyasete bırakmak mı olmalıdır?** İnsan siyasete ilgisiz kalırsa en önemli uzuvlarını kaybetmiş sayılır; göremez, bilemez, anlayamaz. Mesela savaş için “siyasetin başka araçlarla (şiddet araçlarıyla) devamıdır” demiştir bir Alman general! Bugün Ukrayna’da yürüyen emperyalist savaş düşünelim; yaşanan onca acıyı, yıkımı... Haksız savaşlar memleket sormaz; din, dil, cinsiyet sormaz ve aynı zamanda insanın politikayla ilgilenip ilgilenmediğiyle de ilgilenmez. Bir Rus atasözünü hatırlatalım: **“Sen siyasetle ilgilenmiyor olabilirsin ama siyaset muhakkak bir gün seninle ilgilenir.”** Üstelik siyasetten kaçılmayacağı gibi siyazetsizliğin de siyasi bir karşılığı vardır. Mesela susmak... Boşuna dememiş atalarımız “sükut ikrardan gelir”

diye, yani susmak onaylamaktır.

**Gençler olarak siyaset yapmalıyız. Ama nasıl bir siyaset, kimin siyaseti?** Kabaca tarif edelim. Bizler işçi sınıfının evlatlarıyız. Eğitimimiz, mesleğimiz, ücretimiz ne olursa olsun bizler işçiyiz veya işçi adayınız. Bizim yapmamız gereken siyaset, patronlar sınıfının partilerine oy vermek, onların taraftarı olmak değil, kendi sınıfımızın çıkarlarını savunmaktır. Ancak **sömürüye ve savaşlara karşı çıktığımızda**, işçi sınıfının çıkarlarını savunduğumuzda kendi siyasetimizi yapmış oluruz. Kendi sınıfımızın çıkarları temelinde yaşama bakıp değiştirilmesi gerekeni değiştirmeye çalışmaktır bizim bahsettiğimiz siyaset.

**Bizim siyasetimiz; üretenler sefalet çukurunda kıvrılırken bir avuç asalağın zenginlik içinde yüzmesini sorgulamaktır.** Toplumun yüzde 99’u olarak tarif edilen emekçilerin tüm karar alma süreçlerinden nasıl dışlandığını, insanlığın kaderinin neden para babalarının iki dudağı arasında olduğunu merak etmektir. Neredeyse tamamı önlenebilir olan iş cinayetlerini sorgulamak, işçinin canına maliyet gözüyle bakanlara tepki duymaktır, kader-fitrat diyenlere hayır demektir. Orman yangınları için alınan uçakların neden yangınlara müdahale etmediğini merak etmektir. İnsanların cinsiyetlerine, uluslarına veya inançlarına göre ötekileştirilmesini, yargılanmasını, linç edilmesini kabullenmemektir. Haksız ve emperyalist savaşlarla emekçi sınıfların gençliğini birbirine kırdırmak isteyenlerin yakasına yapışmaktır.

Ekonomik kriz, savaş, deprem, sel ya da yaşama dair herhangi başka bir şey! “Bu siyaset üstü bir mesele” denilen her şey, gerçekte siyasi bir meseledir. **Üstelik toplumun birbiriyle alakasız gibi görünen tüm büyük sorunlarının birbiriyle ve kendi kişisel hayatlarımızda şikâyet ettiğimiz sorunlarla bağı vardır.** Ülkede özgürlüklerin kısıtlanması demek bizim de kişisel özgürlük alanlarımızın kısıtlanması demektir. Asgari ücretle çalışmıyor olabiliriz, ancak asgari ücretin sefalet ücreti olması bizi de aşağı çeker. Kültürel çölleşme yaşanıyor ya da baskılar yaşamın tamamında şiddetleniyor ve bilelim ki biz de bunun sonuçlarını yaşıyoruz. Ekonomik gidişat sonucu iyice çoraklaşan yaşam; emekçi gençlik için nefes alıp vermektен ibaret kalıyor. Bugün insanlık, büyük sorunlar denizinde, krizler içinde debeleniyor. Unutmayalım ki **insanlığın büyük davasına sahip çıkmadan, yani kendi siyasetimizi yapmadan özgürleşemeyiz.** ■



## 1 Mayıs'a Doğru Türkiye'de İşçi Eylemleri

Türkiye 2022'ye işçi eylemleri dalgasıyla girdi ve daha yüksek ücret talebiyle üretimi durduran işçilerin çoğu kazanım elde etti. Bir taraftan hak gaspları ve rejimin pervasız tutumları sürerken, diğer taraftan da işçi ve emekçiler hakları için mücadele ediyor. İşçi sınıfının Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs yaklaşıyor. Sınıfımızın alanlarda devleştiği, sesinin gürleştiği 1 Mayıslar, bir yıl boyunca biriken enerjinin açığa çıktığı zamanlardır. İşçi sınıfımız 1 Mayıs'ı artan işsizlik ve büyüyen yoksullukla ama aynı zamanda süren grev ve direnişlerle karşılamaya hazırlanıyor.

Mart ayının en önemli eylemlerinden birini sağlık emekçilerinin iş bırakma eylemleri oluşturdu. Başta hekimler olmak üzere **sağlık emekçileri**; sendika ve meslek örgütlerinin çağrısıyla 14 Mart Tıp Bayramından başlayarak 2 gün boyunca acil hizmetler dışındaki tüm hizmetlerde iş durdurdu. Ülke genelinde hayli güçlü bir katılımın gerçekleştiği iş bırakma eylemleriyle birlikte hekimler; hak gasplarına, ağır çalışma koşullarına, rejimin mesleklerini itibarsızlaştıran söylemlerine ve sağlık politikalarına tepki gösterdi.

**Genel-İş** Sendikasının İzmir Şubeleri, 15 Mart'ta İzmir Cumhuriyet Meydanı'nda ekonomik krize ve zamlara karşı miting düzenledi. Genel-İş üyesi binlerce işçi yarım gün iş bırakarak taleplerini haykırırken, Ukrayna'da yürüyen emperyalist savaşa da tepkisini gösterdi. Aynı şekilde **DİSK**, **KESK**, **TTB** ve **TMMOB** da 4 Martta emperyalist savaşa karşı Kadıköy'den seslenmiş, emperyalist savaşın emekçilerin ekmeğinin küçülmesi demek olduğunu vurgulamıştı. Öte yandan Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (**KESK**), "Geçinemiyoruz" şiarıyla gerçekleştirdiği mitinglerini Karadeniz bölge mitingleriyle sürdürdü. Binlerce kamu emekçisi rejimin ekonomi politikalarına, sefalet ve haksız savaşlara hayır dedi.

İBB iştiraklerinden **Ağaç A.Ş.**'de **DİSK**'e bağlı **BTO-Sen** üyesi işçiler, ücretlerinin yükseltilmesi ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi talebiyle başlattıkları mücadeleyi kazandılar. İstanbul Kıracı'ta bulunan **Krom Evye** fabrikasında sendikalaştıkları için işten atılan işçiler de ortaya koydukları direniş neticesinde kazandılar. **Birleşik Metal-İş** üyesi işçiler, herhangi bir hak kaybı yaşamadan yeniden işbaşı yaptı. Gasp edilen hakları için yaklaşık 3 yıldır eylemler yapan **Kayı İnşaat** işçileri kararlı bir şekilde mücadelelerine devam ediyor. İstanbul Levent'te Yapı Kredi Plaza önünde yapılan eylem neticesinde şirketin eski ortağı hisseler üzerindeki haczini kaldırdı, böylece işçi alacaklarının ödenmesinin önündeki bir engel daha kalkmış oldu. Ataşehir Finans Merkezi şantiyesinde çalışan inşaat işçilerinin **İnşaat-Sen Sendikasının** desteğiyle ortaya koydukları direniş kazanım getirdi, Yıldızlar Grup'un gasp ettiği haklar işçilere iade edildi.

Çorum'da **inşaat işçileri** 200 lira olan yevmiyelerinin 300 liraya çıkartılması amacıyla basın açıklaması yaparken İstanbul Avcılar'da bulunan **Xiaomi Salcomp** fabrikasında işten atılan 110 işçi fabrika önünde eylem gerçekleştirdi. **TAB Gıda** bünyesinde çalışan fast food işçileri Samsun'da esnaf kurye dayatmasına tepki gösterirken; **Dev Sağlık-İş**, sağlık işçilerinin acil taleplerine ilişkin bakanlık önünde basın açıklaması yaptı. Türkiye'nin pek çok şehrinde işçiler soğuk havalara ve yağışlara rağmen sendikal haklarına sahip çıkıyor, sendikalaştıkları için işten atılan işçilerin direnişleri sürüyor. Çorlu'da **Selüloz-İş** üyesi **Lila Kağıt** işçileri, Çerkezköy'de **Petrol-İş** üyesi **Pas South** işçileri, Bursa'da Türk Metal üyesi **Technomix** işçileri, Kocaeli Çayırova'da Türk Metal üyesi **EDS Enjeksiyon** fabrikası işçileri, yine Çayırova'da **Birleşik Metal-İş** üyesi **Farplas** işçileri gasp edilen hakları için mücadele ediyor. ■







# İşçiler Savaşa, İşsizliğe, Yoksulluğa Hayır Diyor!

## İtalya'da havalimanı işçileri silah yüklemeyi reddetti

İtalya'nın Pisa şehrinde bulunan Pisa Havalimanında çalışan işçiler 19 Martta uçaklara silah yüklemeyi reddetti ve bir protesto gösterisi düzenledi. Ukrayna'ya insani yardım adı altında kargo uçaklarına yüklemeleri için verilen kutuların içinde silah olduğunu söyleyen işçiler, İtalya'nın savaşı körüklemeye yönelik politikalarını kabul etmediklerini dile getirdiler.

Unione Sindacale di Base'nin (USB) çağrısıyla toplanan yaklaşık iki bin işçi, "Toskana'dan Savaş Uçuşları Değil, Barış Köprüleri", "İtalya, NATO'dan ve Savaştan Çık!" yazılı pankartlar taşıdılar. Ayrıca silahların sivil bir havalimanında işçiler tarafından yüklenmesinin istenmesinin tehlikeli olduğunu ve işçilerin hayatının hiçe sayıldığını dile getirdiler. İşçiler "insani yardım" kılıfı altında silah taşınmasının ikiye katlılığına dikkat çektiler, emperyalist savaşlar için hiçbir zaman silah yüklemeyeceklerini, silahlara ve savaşa değil, daha yüksek ücretler için bütçe ayrılması gerektiğini vurguladılar.

## ABD: Petrol işçileri ve öğretmenler grevde!

Amerikan enerji devi Chevron ile Birleşik Çelik İşçileri Sendikası arasında süren toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine 21 Martta Kaliforniya'daki rafineride grev başladı. 30 bin işçiye kapsayan görüşmelerde, ilk adımı atan Richmond'daki 500'ü aşkın petrol işçisi daha iyi çalışma koşulları talep ediyor. Haftada 70 saate çıkan çalışma temposu karşısında iş güvenliklerinin ortadan kalktığını belirten işçiler, daha fazla işçi istihdam edilmesini, ücretlerinin enflasyon karşısında erimemesini istiyorlar. Şirketin %2,5 oranındaki zam teklifine karşı en az %5 zam talep eden işçiler, artan yaşam maliyetleri karşısında geçinemediklerini ifade ediyorlar.

Öte yandan Minnesota eyaletinin Minneapolis kentinde 4500'ten fazla öğretmen 8 Marttan bu yana grevde! Minneapolis kenti bundan tam 52 yıl önce, 1970'te öğretmenlerin görkemli mücadelesine tanık olmuştu. Öğret-

menler "Geçmişte Yaptık, Yine Yapabiliriz" diyerek kararlılıkla greve devam ediyorlar.

## Haksız savaşlara karşı emekçilerin protestoları devam ediyor!

Rusya'nın 24 Şubatta Ukrayna'ya karşı başlattığı haksız savaşa karşı dünyanın pek çok şehrinde emekçiler meydanlara inerek "Savaşı Durdurun" sloganları yükseltiyor. Savaşı kışkırtan Batılı emperyalistler, emekçi halkın savaşa karşı öfkesini Rusya'ya karşı nefrete çevirmeye ve emekçileri kendi peşlerine takmaya çalışıyorlar. Emperyalistlerin ikiye katlı politikalarına ve propagandasına en anlamlı cevabı ise "Savaşa Hayır" diyen Rus emekçiler ve "ABD'nin ve NATO'nun Savaş Kışkırtıcılığına Hayır" diyen Batılı emekçiler veriyor.

Sosyal medya platformlarına erişiminin kısıtlandığı, "istila" veya "savaş" kelimelerinin kullanımının yasaklandığı Rusya'da sansüre, savaş karşıtı protestolara yönelik saldırılara, tutuklamalara rağmen emekçiler meydanlara çıkmaya, "bu savaş bizim savaşımız değil" diye haykırmaya devam ediyor. Çocuklarının Putin'in askeri olmasını istemeyen ve Moskova'daki protestoya katılan anneler, "Putin'in korktuğu sesler varsa, o da bunlardır" diyerek barış taleplerini haykırıyorlar.

## Kanada: CP Demiryolu işçileri grevde

Teamsters Kanada Demiryolu Konferansı (TCRC) ile CP Demiryolu şirketi arasında yapılan toplu sözleşme görüşmelerindeki anlaşmazlıklar sebebiyle CP demiryolu işçileri greve çıktı. Aralarında mühendislerin ve kondüktörlerin de bulunduğu üç bin demiryolu işçisi 20 Martta iş durdurdu. Ücret artışı, emeklilik maaşı ve iş güvenliği konularında anlaşma sağlanamaması nedeniyle başlayan grev, başta ABD olmak üzere birçok ülkeye tarım ilacı ve tahıl ürünleri tedarikinin aksamasına neden oldu. Savaş nedeniyle tahıl ürünleri ihracatına duyulan ihtiyacın arttığı bu dönemde gerçekleştirilen grev, çok daha etkili hale geldi. İşçiler tüm talepleri kabul edilene kadar greve devam edeceklerini dile getiriyorlar. ■

## 1 Mayıs

Bayrakları dalgalanıyor o muhteşem anın  
Güneş eski güneş değil  
Mavi eski mavi  
Ve  
Rüzgâr eski rüzgâr -  
Sokaklar  
Hiç böylesine bir coşkuya tanıklık etmedi  
Biz hep bir ağzdan  
"Yaşasın 1 Mayıs" diye haykırıncaya kadar  
Yüreğimizde öfke  
Dilimizde marşlar  
Çınlattık dört bir yanını dünyanın  
Avuçlarımız patlayıncaya kadar  
Biz  
Amele sınıfının evlatları  
Biz  
Toprakta tohum

Yürekte öfke  
Zincirlerinden başka kaybedecek şeyi olmayanlar  
Biz  
Amerika'dan, Avrupa'dan, Asya'dan  
Biz  
Beyaz, kırmızı, siyah, sarı,  
Biz serf, biz köle  
Biz modern zamanların paryaları  
Biz  
Fırtınalar koparan denizlerde gemileri yürüten  
Biz  
Dağı, taşı ve demiri eriten  
Biz  
Birikmiş bütün zamanların en son halkası  
Selam olsun bütün dünya proletaryasına  
Selam olsun  
Bütün dünya proletaryasının 1 Mayıs'ına!

Ziya Egeli

## İşçinin Bulmacası

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1															
2															
3															
4															
5															
6															
7															
8															
9															

### Soldan Sağa

1. İstanbul-Esenyurt'ta sendikalaştıkları için işten çıkarılan ve 1 aylık direnişle-ri kazanımla sonuçlanan işçilerin çalıştıkları metal sektöründeki fabrika. Bir boşluğunu içini yoklamaya yarayan uzunca ve ucu küt demir araç.
2. İnce ince kesilip kurutulmuş hamur. Çarşıdan aldım bir tane, eve geldim bin tane.
3. ABD Merkez Bankası. İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele gününün ayı. Cet.
4. Giresun'un bir ilçesi. Sevgili. Yiğide "... " dilemek yakışmaz (Köroğlu)
5. Tırmalamak.
6. Sesleri kaydetmek ve kaydedilen sesleri yeniden pikap veya gramofonda dinlemek amacıyla hazırlanan plastik daire biçiminde yaprak. İngilizcede kulak. Büyük kardeş, ağabey. Duman lekisi.

7. Erime noktaları düşük metalleri tutturma işlemlerinde kullanılan, kalay ve kurşun alaşımlarının genel adı. İşçi sınıfı biliminin kurucusu. Kriptonun simgesi.
8. Tuzağa düşürülen, kendisinden yararlanan kimse. Bir para biriminin veya malın satış ve sürüm değeri. Avuç içi.
9. İstanbul'un Avrupa yakasında bir semt. Ötücü bir kuş.

### Yukardan Aşağıya

1. Gebze'de patronun sendika hakkını tanımayarak işçileri işten atması üzerine direnişe başlayan metal sektöründeki fabrika.
2. Gerçek. Bulgaristan para birimi.
3. Ordunun konakladığı yer.
4. Bir soru eki. İcar.
5. Başörtüsü. Parlak olmayan.
6. Veto kelimesinin sessizleri. Kısaca yüzyıl.
7. Hayvan yiyeceği. Topluluk.
8. Maddeleri kimyasal birleşime veya ayrışma uğratarak niteliklerini belirleme-de kullanılan bileşikler.
9. Bir iş veya bir davranışta gereken ölçü.
10. Nehir.
11. Değerli maden ve taşların fiyatlarının hesaplanmasında kullanılan ağırlık ölçü birimi. Bir ülkenin insanlarına veya bir çevreye özgü söyleyiş özelliği.
12. Kürtçede hayır. Karışık renkli. Bir seslenme sözü.
13. Tiyatro niteliği taşıyan radyo ya da televizyon yayını. Bir yağış biçimi.
14. Onarım.
15. Keskin nişancı tüfeği. Uzaklık belirten bir söz.

### Geçen Bulmacanın Çözümü

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1	G	Ö	Ç	M	E	N		U	K	R	A	Y	N	A	
2	E	T	E	R		E	N	V	A		R	A	R	A	
3	M	E	T		E	K	O		F	E	D	A	K		
4	İ	K	E	N		R		F	E	R	İ	Ş	T	A	H
5	S	İ	L	I	K	O	Z	I	S		Y	A	R	O	A
6	Ö		E	Z		Z	Ü	L		G	E	M		A	R
7	K	İ	A	S		H	E	R	A		A	V	Ş	A	
8	Ü		E	M		İ	R	E	R	E		A		B	
9	M	A	V	İ		S	E	R	T		K	U	R	Y	E

## Bize Yaraşan Evlatlarımızın Geleceği İçin Meydanları Doldurmaktır

### ■ Kocaeli/Gebze'den bir grup emekçi kadın

Başımızı bir gece yastığa rahat koymak, evlatlarımızın geleceği için kaygı duymamak ne güzel olurdu değil mi? Akşamları ailecek çaylarımızı yudumlarırken, geçim sıkıntısını konuşmamak, faturaları denkleştirme telaşına düşmemek... Evlerimizden sıkıntılarımızın, sorunlarımızın değil de kahkaha seslerimizin taşması ne güzel olurdu. Ama olmuyor! Çünkü emeğimiz hor görülüyor, aldığımız ücretler bir elimizden diğerine geçmeden uçup gidiyor. Yatlarında, katlarında bolluk içinde sefa sürenler, altın varaklı çeşmelerinin önünde bize yetinmemiz gerektiğini kolayına söyleyiveriyorlar. Ama alınıdaki teri çoktan kuruyan emekçilerimiz hakkını alamıyor. Nasıl kızmayalım, nasıl öfkelenmeyelim bu adaletsizliğe? Yok sayılmaya, yoksulluğa nasıl karşı durmalıyız?

Çok şükür ki biz artık tek tek öfkelenmeyi, kızmayı, tepki göstermeyi bıraktık. **Birlikte değişen ve dönüşen emekçi kadınlar olarak öfkeleniyoruz haksızlıklara.** Tepkimizi de birlikte gösteriyoruz, çözümünü de birlikte arıyoruz artık. Başarmanın ilk adımının birleşmekten ve emek vermekten geçtiğini biliyoruz çünkü. **Sabahın ilk ışıklarına kadar fabrikaların önünde süren direnişler, grevler, çoğalan**

**mücadeleler bize umut ve güç veriyor.** İşte bu moralle hazırlanıyoruz işçi sınıfımızın bayramı 1 Mayıs'a. Her ev, her fabrika, her cadde, her mahalle 1 Mayıs coşkusuyla dolsun istiyoruz. **Mahallelerden omuz omuza, kol kola, tek yürek olarak çıkan işçilerin 1 Mayıs meydanlarını doldurmasını istiyoruz.** Hep bir ağızdan söylenen bir türkü gibi, güçlü ve uyum içinde haykırılım istiyoruz.

Dayanışmanın, örgütlenmenin, birlik ve beraberliğin güzelliğini tatmış kadınlar olarak, yüreğimizden döktüğümüz bu satırlarla selamlıyoruz hepinizi! Gün, işçi sınıfımızın geçmişine yaraşır bir şekilde meydanlara dökülme günüdür. **Korkmadan, yılmadan, usanmadan ayağa kalkma ve sömürücülerin karşısına dikilme günüdür.** Bizi yoksullaştıranlardan, çocuklarımızın geleceğini çalanlardan hesap sorma günüdür. Biz inandığımız bu değerleri savunmak için katılacağız 1 Mayıs'a. Haksızlıklara, adaletsizliklere karşı çıkmak için katılacağız. Çok olanın bizim taraf olduğunu, birleştiğimizde ne kadar güçlü olduğumuzu görmek ve daha da güçlenmek için katılacağız. **1 Mayıs'ı tıpkı adı gibi, hepimizin birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak görüyor, hepinizin 1 Mayıs'ını kutluyoruz!** ■

## Birlikte Yükseltelim Umut Meşalesini

### ■ İstanbul'dan bir grup öğrenci

En güzel yaşlarımızda hep bir eksiğimiz bu sistemin içinde. Hangi birinden bahsetsek? Beğendiğimiz ama pahalı diye alamadığımız bir çift ayakkabıdan mı mesela? Hayalini kurduğumuz meslek için gece gündüz demeden çalışmamızdan, yarış atı gibi sınavlara koşulmamızdan mı yoksa? Fahiş fiyatlarından dolayı barınamadığımız evlerden, yurtlardan ya da gidemediğimiz konserlerden, tiyatrolardan, sinemalardan mı? Haksızlıklar karşısında kısılmaya çalışılan sesimiz, boğulmaya çalışılan nefesimiz ve çalınan geleceğimiz... En güzel yaşlarımız hep eksik bırakılıyor bu sistemin içinde.

İşte 1 Mayıs kendimizi tam ve eksiksiz hissedeceğimiz günlerin müjdecisidir. 1 Mayıs çürümüş sömürü düzenine karşı bir başkaldırı, bir mücadele günüdür. **Yıllar önce ve binlerce mil uzakta doğan, bugünlere elden ele taşınan bir gündür 1 Mayıs. Genci yaşlısı işçi sınıfımız dünyanın her yerinde ayaktadır o gün.** Yaşamın tüm zenginliklerini var edip eksik bırakılanların günüdür. Egemenlere karşı, kapitalizme karşı var olma günümüz demektir bizim için. Biz varız, bizi yok sayamazsınız demektir.

İnancımızı büyüttüğümüz, başımızı ve yumruklarımızı gökyüzüne kaldırarak; sömürüye karşı haykırdığımız bir gündür 1 Mayıs. **Kapitalizme boyun eğmediğimizi, eğmeyeceğimizi haykırdığımız günümüzdür.** Patronlar sınıfının yarattığı kara günlere inat umutlarımızla bir dağ gibi sömürü düzeninin karşısında dururuz o gün. O gün dünyanın dört bucağında milyonlarla birlikte haykırırız, milyonlarca yürek yeni bir dünya için yan yana gelir ve eksikken tam oluruz!

Biz gençler, her şeyden önce emekçi anaların, babaların evlatlarıyız. Neşesiyiz sınıfımızın, enerjisiyiz. Unutmamayalım! **Biz ÜİD-DER'in, mücadelenin ve emeğin çocuklarıyız.** Geçen seneye göre daha güçlüyüz, daha kararlıyız, daha kalabalığız. Bu sene daha coşkulu söyleyeceğiz özgürlük türkülerini! Haklı mücadelemize, bir ananın evladına sahip çıktığı gibi sahip çıkacağız. Daima ileriye ve günele, en günele taşıyacağımız ÜİD-DER'imizi. Ellerimizi birleştirip havaya kaldıracacağız mücadelemizin meşalesini, tam olacağımız günlere kadar daima yakacağız içimizdeki 1 Mayıs ateşini.

Yaşasın Mücadele Günümüz 1 Mayıs! ■





## İnsan, Sınıf, Dayanışma ve 1 Mayıs

### ■ Kocaeli'den bir basın işçisi

Tesanüt, solidarity, solidaridad, piştevanî, солидарность, dayanışma... Dünya üzerindeki bütün dillerin en güzel, en anlamlı sözcüklerinden biridir dayanışma. Birbirine sırtını dayayabilmek, omuz vermek, birbirinden güç alabilmektir; şu hayatta yalnız ve çaresiz olmadığını hissetmektir. Geleceğe dair kaygıların azalmasıdır. Kardeşliğin, komşuluğun, barış içinde yaşamının tadına varabilmektir. Bu nedenle hangi dilde söylenirse söylen sin, **dayanışma varlığıyla insana güç ve umut verir.**

Peki, insanla insan arasında dayanışma nasıl filizlenir? Bizler omzumuzu ne zaman başkası için dayanak yapar, ne zaman başkasının omzuna dayanırız? Elbette birbirimizin acısını daha derinden hissettiğimizde, birbirimizi ve ihtiyaçlarımızı daha iyi anladığımızda, birbirimizin düşmanı değil gerçek dostu olduğumuzu kavradığımızda, birbirimize güvendiğimizde... Mesela deprem, sel, savaş gibi felâketler, yani ortak acılar bizi birbirimize yaklaştırır, bize birbirimizin tek dostu ve kurtarıcısı olduğumuzu gösterir.

Fakat gündelik hayatta da felâket zamanlarında da **dayanışmaya yüklediğimiz anlam hangi sınıfın insanı olduğumuza göre değişir.** Patronlar, birbirleriyle rekabet eden, birbirlerinin düşmanı olan, para ve güç hırsıyla yanıp tutuşan sermaye sınıfının bir parçasıdır. Onların dayanışmaya ihtiyaçları yoktur, rekabet içinde hareket ederler. En acılı zamanlarda bile insanlara yardım etmeye değil sermayelerini büyütme ye odaklanırlar. Acılardan kâr devşirirler. Ama onlar işçi sınıfına karşı birlik olma ihtiyacı da duyarlar, işçiler isyan ettiğinde birbirleriyle “dayanışma” gösterir, yani şer ittifakı kurarlar. Bizleri sömü-

rerek ayakta durdukları için bizi birbirimize düşürmeye, aramızdaki dayanışmayı yıkmaya, soldurmaya çalışırlar. Hatta bizleri kendilerine benzetmeye, vicdansızlaştırmaya, köreltmeye, duyarsızlaştırmaya çalışırlar.

Oysa biz işçiler için birlik ve dayanışma su gibi, ekme k gibi gereklidir. **Dayanışma yoksa tek tek işçiler olarak işsizlik, yoksulluk, aşırı çalışma, kötü çalışma koşulları, borçluluk, kaliteli sağlık, ulaşım, eğitim hizmetlerinden mahrum olma, savaş, ekolojik kriz, göç gibi büyük toplumsal sorunların altında eziliriz.** Biz işçiler işyerlerimizde, sendikalarımızda, mahallelerimizde, grev ve direniş alanlarında, kendi siyasi partilerimizde örgütlenmeden bu sorunların tek bir tanesi bile gündem edilmez. Tek bir tanesi bile biz tüm dünyada ve hayatın her alanında birlik ve dayanışma içinde olmadan, patronlar sınıfına karşı birlikte mücadele etmeden çözülemez. Tıpkı dünya işçi sınıfının tarihsel 8 saatlik işgünü mücadelesinin ve onun ürünü olan 1 Mayıs'ın ortaya koyduğu gibi, işçi sınıfı tek bir bayrak altında birleşmesi gereken tek bir ordudur ve vatani bütün dünyadır.

Bu nedenle İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs, 136 yıllık bir gelenek olarak dünya işçi sınıfının yüreğinde ve bilincinde yaşıyor. Rengi, dili, dini ne olursa olsun dünyanın tüm işçileri bu günü ortak mücadele günleri ve bayramları olarak görüyor. Dayanışmanın gücünü 1 Mayıs'ta derinden hissediyor. Kapitalizmin dünyamızı yok oluşa sürüklediği günümüzde 1 Mayıs ruhuna, geleneğine sahip çıkmak, dayanışma içinde olmak her zamankinden daha büyük önem taşıyor. ■

## Haksız ve Emperyalist Savaşlara Hayır Diyoruz!

### ■ Ankara'dan bir emekçi kadın

Savaş uçakları bu kez Ukrayna'daki yaşam alanlarını yerle bir ediyor. Egemenler her durumda kazanırken, emekçi sınıflar hiçbir çıkarları olmayan bu savaşlardan her şeylerini kaybetmiş olarak çıkıyor. Kardeşçe yaşayan halklar birbirine kırdırılıyor. İçine itildiğimiz açlığın, işsizliğin üzeri milliyetçilik zehrile örtülmeye çalışılıyor, işçiler asıl düşmanları olan kapitalistlerin yanında saf tutmaya itiliyor. **Bolluk ve bereket içinde, kardeşçe yaşama hakkımız, özlemimiz, geleceğe dair umutlarımız çalınıyor.**

İşyerlerinde üzüm gibi suyumuzu sıkın, bizi böcek gibi gören, savaşlarda bombaların önüne atan kapitalistlerin yalanlarına kanmamalı, milliyetçilik zehrini içmemeliyiz. Emperyalist savaşlara karşı özgürlük ve barış dolu bir dünya için tüm dünya işçileri birlikte mücadele etmeliyiz. 1917 yılında Rusya'da işçi sınıfı Çarlık İmparatorluğunu yıkarak kendi iktidarını kurmuş ve Birinci Dünya Savaşına son vermişti. Rus işçileri milliyetçilik zehrine karşı enternasyonalizm/kardeşlik bay-



## Pişkinliğin Dibi

### ■ İstanbul'dan bir matbaa işçisi

Boşuna dememişler, “dervişin fikri neyse zikri de Odur” diye. Siyasi iktidar temsilcileri öyle açıklamalar yapıyorlar ki içlerindeki kibir, utanmazlık, emekçi düşmanlığı kabak gibi ortaya çıkıyor. O kadar körleşmiş durumdadır ki aptal yerine koydukları halkın öfkesini bildiklerinin farkında dahi değiller. Kendisi de patron olan Hazine ve Maliye Bakanı Nureddin Nebati ekonominin kötüye gidişinden endişe eden emekçilere şöyle demişti mesela: **“Sen maaş alıyorsun, en fazla neyini kaybedersin? Enflasyonun altında ezilirsin; ama ben bu iş düzelmezse eğer 1000 çalışanımla beraber bütün varlığımı kaybederim.”** Gözleri ışıldayan Nebati, geçtiğimiz günlerde de bu ülkede **iş adamı, iş kadını olmanın “çok tatlı, çok güzel” bir şey olduğunu söylüyordu.** Onlar işçileri sömürüp tatlı tatlı yaşarken, hayatın getirdiği tüm ağır sorunlar emekçilerin üzerine çöküyor.

Bir başka konuşmasında milletin Türk lirasının gücünü anladığını ve liraya güven duymaya başladığını iddia eden Nebati, öteki konuşmasında **“Zaten Türk Lirası şu an en zayıf durumunda. Gideceği bir yer yok bir kere. Vatandaş rahat olsun”** diyerek liranın dibi bulunduğunu itiraf ediyordu. Şaka değil, gerçek! Türk lirasının dibi görmesiyle alım gücü iyice düşen emekçilerin uzun ekmek kuyukları oluşturduğu bir ülkede, Hazine ve Maliye Bakanı açıkça “dibi bulduk, rahat olun” diyor! Uzun ekmek kuyuklarından rahatsız olmayan ama uzun et kuyuklarından pek rahatsız olan Et ve Süt Kurumu Genel Müdürü Osman Uzun’un et fiyatlarına yapılan yüzde 48’lik zammı savunurken yaptığı açıklama ise ibretlik: **“Bizim fiyatlar çok düşüktü, piyasanın yüzde 66 daha altında**

**bir fiyatımız vardı. Bu nedenle çok uzun kuyuklar oluşuyordu. Bu nedenle biz fiyatı arttırdık.”**

Geçtiğimiz günlerde açılan, araç geçiş garantili Çanakkale Köprüsü, hem kamu kaynakları sermayeye peşkeş çekildiği için hem de geçiş ücretinin çok yüksek olması nedeniyle eleştiriliyor. Geçmediğimiz köprünün parasını neden ödüyoruz sorusuna AKP Grup Başkanvekili Bülent Turan, sırf cevap vermiş olmak için bakın ne diyor: **“Her yatırımın parasını veriyoruz. Ne demek ‘geçmeden’. Geçmeden verilmesi ekstra bir imkândır vatandaş için.”** Turan haklı tabii... Ödediğimiz vergilerin sermayeye aktarılması ayrıcalığı herkese nasip olmaz ne de olsa! Buna itiraz eden, “ben hizmet almak için vergi ödüyorum, buna rağmen neden yapılan hizmet için ayrıca bu kadar ödeme yapıyorum?” diye sorma gafletinde bulunanlara Cumhurbaşkanı Erdoğan’ın da bir cevabı var: “İnsanlar hem hizmet almak istiyor hem de ‘köprüler, tüneller bedava olsun’ diyor. Böyle bir şey olmaz.” Tam bir kapitalist zihniyet! Vergi veren ve kamu hizmeti isteyen emekçilere, “vergini vermen yetmez” denerek kamu hizmeti olması gereken şeyler ayrıca meta gibi satılıyor.

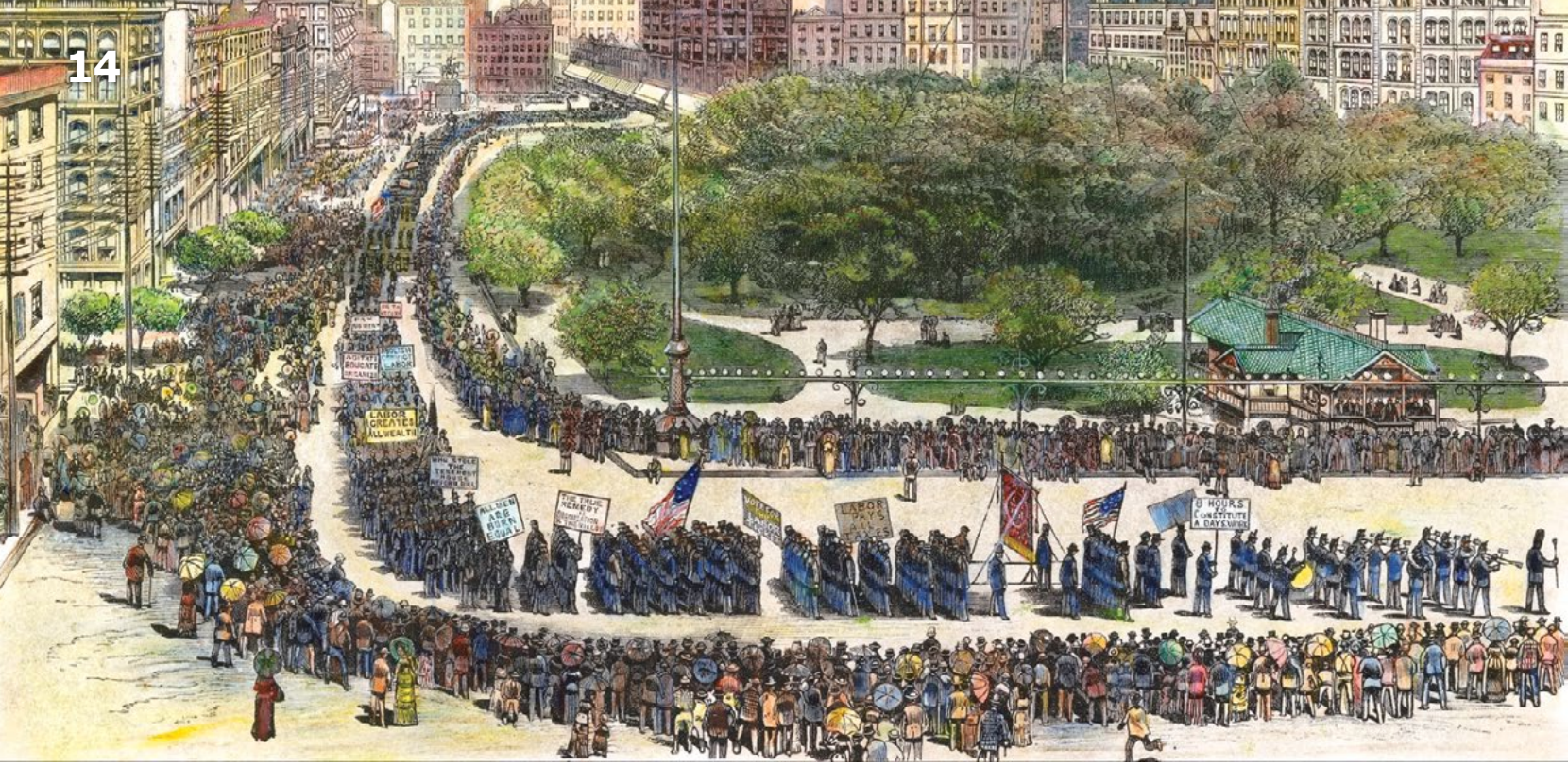
Rejimin sözcülerinin incilerine insan inanmak istemiyor, nasıl bu kadar pişkin ve pervasız olabilirler diye düşünüyor. Ama belli ki insanları aptal sanıyor ve durumu açıklayacak laf bulamadıklarında **beyinlerinin dibini gösteren açıklamalar yapıyorlar.** Artık rejimin alametifarikası haline gelen böylesi konuşmalar “delidir ne yapsa yeridir” denilerek sineye çekilebilir mi? Büyük bir pervasızlık ve rahatlıkla bizi aptal yerine koymalarını normal kabul edebilir miyiz? Böyle bir muameleyi hak ediyor muyuz? ■

rağını yükselterek cephelerde sınıf kardeşlerini vurmayı reddetmişti. Dünya işçi sınıfının kardeşliğini gösteren ve barış umudunu gerçeğe dönüştüren en güzel örneklerden biriydi bu.

Uluslararası Birlik Mücadele ve Dayanışma Günü olan **1 Mayıs da işçi sınıfının barış ve kardeşliğini simgeleyen günlerden biridir.** Sekiz saatlik işgünü hakkı için başlayan, ülkeden ülkeye, kıtadan kıtaya yayılan, yıllarca verilen mücadeleler sonucu işçilerin zaferiyle sonuçlanan büyük bir mücadelenin eseridir. Yıllar içinde 1 Mayıs dünya işçi sınıfının sömürsüz, sınıfsız, savaşız bir dünya kurma özleminin ve mücadelesinin simgesi oldu.

1 Mayıs işçilerin dünyayı yerinden oynatacak ve yeni

bir dünya kurabilecek yegâne sınıf olduğunun da simgesidir. 1 Mayıs’larda işçiler, dünyanın dört bucağında meydanlara çıkarak yüzlerce farklı dilde ama aynı güncel ve tarihsel taleplerini dillendiriyorlar. Ekmek, eşitlik, özgürlük, barış diye haykırıyorlar. **Üçüncü Dünya Savaşının alevleri giderek büyürken, işçi sınıfının barış ve kardeşlik talebiyle ortak bir mücadeleyi büyütmesi çok daha fazla önem kazanıyor.** Bilelim ki, tüm ayrımları bir tarafa atıp birleştiğimizde, egemenlerin bizi bölen, parçalayan yalanlarını değil birbirimizi dinlediğimizde ve harekete geçtiğimizde ekmeğimizi de büyütürüz, barışı da getiririz. Bu bilinçle 1 Mayıs’a sahip çıkalım; birlik, mücadele ve dayanışmamızı büyütelim! ■



# 1 Mayıs:

## Dünya İşçi Sınıfı Tek Bayrak Altında!

İnsanlığın yuvası olan şu yaşlı dünyamız bugüne kadar pek çok toplumsal sistem, pek çok üretim biçimi gördü. Fakat sadece kapitalizm tüm dünyaya yayıldı, küresel bir sistem haline geldi, **toplumu iki temel sınıfa böldü ve işçilerin, emekçilerin kaderini ortaklaştırdı**. Bu nedenle büyük önderleri işçi sınıfına şu çağrıyı yaptılar: **“Dünyanın Bütün İşçileri, Birleşin!”** “Zincirlerinizden başka kaybedecek bir şeyiniz yok ama kazanacağınız bir dünya var, sizleri sömürönlere karşı birleşin! Sömürünün, sınıfların, düşmanlığın, esaretin olmadığı bir dünya için birleşin” dediler.

İşte **1 Mayıs, dünya işçi sınıfının 8 saatlik işgünü mücadelesi temelinde bu çağrıya kulak verdiği, tek bir bayrak altında, tek bir hedef için birleştiği mücadelenin sembolüdür**. Bu nedenle biz işçilere kim olduğumuzu, nasıl büyük ve güçlü bir sınıfın evlatları olduğumuzu hatırlatır.

**İşçi sınıfı çalışan, alın teri döken, tüm zenginlikleri üreten sınıftır. Sermaye sınıfı ise asalak bir sınıftır.** İşçi sınıfını sömürerek, doğayı tahrip ederek, savaşlar çıkartarak her ne pahasına olursa olsun kâr ve zenginliğini büyötmeye odaklanarak ayakta durur. İşte bu nedenle bu iki sınıfın çıkarları tamamen zıttır ve bu iki sınıf arasında bazen faklı görünümlere bürünse de sürekli biçimde bir kavga yürür. Kimi zaman daha yüksek ücret için, kimi zaman sendikal haklar için, kimi zaman işgünü kısıltmak için, kimi zaman haksız savaşları durdurmak için, kimi zaman iktidar için işçi sınıfı başkaldırır sermaye sınıfına.

İşte bu mücadeleler tarihin biçimlenmesine katkı sağlar. Sermayenin tarihi, emeğin dizginsiz sömürüsünün, zorbalığın, sönen hayatların, acı ve gözyaşının tarihidir. İşçi sınıfının tarihiyse bu zorbalığa karşı isyanların tarihidir. Tıpkı 8 saatlik işgünü mücadelesi gibi...

Sermaye sınıfı işgünü işçinin dayanabileceği en son noktaya kadar uzatır. İnsan bedeninin sağlıklı tutulması, işçinin temiz hava alması ve güneş ışığı görmesi için gerekli zamanı elinden zorla alır. Yani aslında işçiyi insan olmaktan çıkarır, bir yük hayvanına dönüştürür. Bu durum işçilerin manevi ve fiziksel anlamda çökmesine neden olur. O nedenle işgünü kısıltma mücadelesi sadece sömürüyü sınırlandırma mücadelesi değil aynı zamanda insan olma, insanlaşma mücadelesidir.

Tam da bu nedenle “8 saatlik işgünü” talebi her işçinin yüreğinde özlem, dilinde slogan, elinde bayrak olmuştu. Bu mücadele 1860’lardan itibaren Avustralya’dan Amerika’ya, Avrupa’dan Asya’ya yayılmıştı. ABD’li işçi örgütleri 1 Mayıs 1886’da genel greve gitme kararı aldılar. 1 Mayıs’ta genel greve çıkılacak ve ondan sonra bir daha 8 saatten fazla çalışılmayacaktı. O gün Amerika’da 350 bin işçi büyük bir coşkuyla greve çıktı. Burjuva gazeteleri, **“Fabrika bacaları tütmüyor, öylece terk edilmişler, her şey Pazar sabahlarını andırıyor”** diye yazıyordu. O günden sonra 8 saat için mücadele eden işçiler yine işten atıldı, açlığa mahkûm edildi, yine gösterilere polis saldırdı, işçiler katledildi. Hatta Albert Parsons ve arkadaşları gibi yiğit işçi önderleri asılarak idam edildi. Ama

mücadele geri çekilmedi, 1889'da II. Enternasyonal, 1 Mayıs'ı işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü, uluslararası gösteri günü olarak kabul etti. Ertesi yıl dünya üzerinde yüzlerce kentte işçiler iş bırakıp meydanlara çıktılar ve ilerleyen yıllarda dünya işçi sınıfı 8 saatlik işgünü mücadelesinde muzaffer oldu.

Dünya işçi sınıfının önderlerinden Friedrich Engels, 1 Mayıs 1890'da şunları yazıyordu: "Bugün ben bu satırları

### ABD'de 11 Kasım 1887'de idama mahkûm edilen işçi önderleri



yazarken, Avrupa ve Amerika proletaryası (işçi sınıfı) ilk kez tek bir ordu halinde, **tek bir bayrak altında** ve tek bir acil hedef uğrunda, yani... sekiz saatlik işgününün yasal olarak tanınması uğrunda seferber olmuş, savaş güçlerini denetliyor. Günümüzün soluk kesici görünümü, **bütün ülkelerin işçilerinin bugün gerçekten birleşmiş olduk-**

**larını bütün ülkelerin kapitalistlerine ve toprak sahiplerine gösterecektir."**

Bugün 1 Mayıs, 136 yıllık bir gelenek olarak dünya işçi sınıfının elinde bir meşaledir. Nasıl ki geçmişten bugüne işçilerin yüreği dünyanın dört bucağında 1 Mayıs ile attıysa, yaşadığımız topraklarda da böyle olmuştur. Yaşadığımız toprakların köklü bir 1 Mayıs geleneği var. Osmanlı döneminde kutlanan 1 Mayıs, Cumhuriyet kurulduktan sonra 1925'te yasaklanmıştır. Ancak mücadeleciler meydanlara çıkamasa da 1 Mayıs'ı kutlamış, bu tarihsel güne sahip çıkmışlardır. Böylece 1 Mayıs, Türkiye işçi sınıfının tarihinde inatçı bir geleneğe dönüşmüştür. Bu geleneğin oluşmasında en önemli halkadır 1976 ve 1977 1 Mayıs'ı... 50 yıl boyunca yasaklı kalan 1 Mayıs'ın büyük bir görkemle kutlanması 1 Mayıs'ın bu topraklarda kökleşmesine vesile olmuştur.

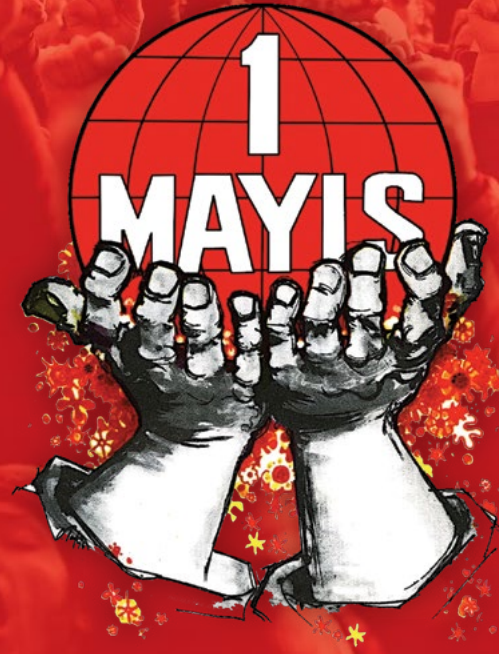
İngiltere'de, Avustralya'da, Amerika'da, Japonya'da, Hindistan'da ve daha nice ülkede 8 saatlik işgünü mücadelesini, ödenen bedelleri ve 1 Mayıs'ı simgeleyen heykeller, anıtlar, şarkılar, marşlar, şiirler vardır. Türkiye'de Taksim Meydanı işçiler için tarihsel açıdan 1 Mayıs meydanıdır. 1 Mayıs Marşı meydanlarda işçilerin yüreğini coşkuya doldurur: 1 Mayıs, 1 Mayıs/ İşçinin, emekçinin bayramı/ Devrimin şanlı yolunda/ İlerleyen halkların bayramı...

**Dili, dini, rengi, yaşadığı coğrafya ne olursa olsun tüm işçilerin özlemleri, mücadelesi, kaderi ortaktır.** Kapitalist sömürü düzeninin egemenleri, farklı din, dil ve ulustan emekçileri düşmanlaştırmaya çalışsa da bu gerçeği değiştiremezler, yok edemezler. Sermaye sınıfının ettiği düşmanlık tohumlarına, işçi sınıfına kim olduğunu unutturma çabalarına rağmen 1 Mayıs meşalesi dünyanın tüm işçileri için sömürünün, sınıfların, zulmün, zorbalığın olmadığı, özgürlük, kardeşlik, barış ve mutluluk dolu bir dünyayı ifade eder. Bu özlem ezilenlerin, sömürülenlerin yüreğinde yanmaya devam ettikçe 1 Mayıs meşalesi de yanmaya ve yol göstermeye devam edecek.

Yaşasın 1 Mayıs, Yaşasın İşçilerin Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışması! ■



# 1 MAYIS



## O Ateş Hâlâ Yanıyor ve Büyüyor!

Dünyada iki yüzden fazla ülke, sayısız inanç, dil ve ulus var. Bu da son derece normal... Bu farklılıklardan dolayı hiçbir insanın birbirine kin beslemesi, ayrımcılık yapması ve düşman olması gerekmiyor. Ancak **kapitalist sömürü düzeninin egemenleri, kendilerini en tepede tutmak için bu farklılıkları bir düşmanlaştırma aracına dönüştürürler.** Farklı din, dil ve ulustan emekçiler bu düşmanlaştırma oyununa geldiği ve birbirlerine dış bilemediği sürece kazanan daima egemenler olur. Oysa farklı inanç, dil ve deri rengine sahip emekçilerin birbiriyle hiçbir alıp veremediği yoktur. Sermaye sınıfı hiçbir ayırım yapmadan hepimizi iliklerimize kadar sömürüyor. Öyleyse dünya işçi sınıfı olarak her türlü sentetik ayrımı bir kenara koymalı, emeğimizi sömüren asalaklar sürüsüne karşı birleşmeliyiz.

İşte 1 Mayıs, tüm bu farklılıkları aşan ve milyarlarca emekçiyi birleştiren bir gündür. **İşçi sınıfının sömürüye karşı mücadelesinde simgeleşen 8 Mart ve özellikle de 1 Mayıs dışında hiçbir özel gün ve bayram tüm bu farklılıkları aşıp milyarlarca insanı aynı bayrak altında birleştiremiyor.** Bir düşünelim, bu muazzam bir şey değil mi? Afrika'nın derinliklerinden Latin Amerika'ya, Türkiye'den Çin'e, oradan Avustralya ve Avrupa'ya farklı din, dil ve renkten insanlar kardeşlik duygularını kuşanarak sömürüye, savaşımlara, baskı ve zorbalığa karşı çıkıyor. 1 Mayıs, ezilen, horlanan emekçi insanların, yani haklı olanların birbirine sahip çıkmasını, o muazzam uluslararası dayanışma duygusunun gelişmesini sağlıyor. Sömürü düzeninin insana enjekte ettiği olumsuz duyguların nasıl aşılabileceğini ve gerçek insani duyguların nasıl üretileceğini de gösteriyor.

Tüm sınıflı toplumlar insanın sömürülmesine dayanır. Sömürü varsa sınıf ayrımları, insanlar arasında ayrımcılık, rekabet, yoksulluk, savaş, şiddet, cinayet, kötülük, ırkçılık,

bağnazlık, düşmanlık da vardır. **İnsanın sömürülmesine dayanan tüm sistemler, insanın alçalmasına yol açar.** Güç ve iktidar uğruna insanlar en olmadık aşağılık işlerin parçası haline gelirler. **Sömürü sisteminin bir bataklıktan farkı yoktur ve sömürü sistemi son bulduğunda tüm kötülükleri üreten zemin de ortadan kalkmış olacaktır.** Eski zamanlardan beri sayısız kuşak bu bataklığı kurutmak ve sömürüye son vermek için mücadele verdi. Ezilenler tarih boyunca defalarca ayaklandılar, sömürüye başkaldırdılar. Kimi zaman zalim egemenleri tir tir titrettiler korkudan, kimi zaman ağır bedeller ödediler. Köleler, serfler, ezilen halklar her ayağa kalktıklarında umut yeniden yeşerdi, değişim isteği can buldu, tarihe kazıldılar izlerini. Tıpkı Spartaküs gibi, gelecekte ilham kaynağı olacak destansı mücadeleleri miras bıraktılar. Kapitalizmle birlikte bu mücadele evrenselleşip doruğuna ulaştı. **Çünkü tarihin hiçbir döneminde ezilen ve sömürülenlerin mücadelesi bugünkü gibi ortaklaşmadı.** Kapitalist sistem öyle bir sınıf yarattı ki; dili, dini, rengi, yaşadığı coğrafya ne olursa olsun milyarlarca insanın mücadelesini ve kaderini ortaklaştırdı.

İşte 1 Mayıs, bu mücadelenin bir sembolüdür. 1 Mayıs'ta simgeleşen şey, insanlığın sömürüden kurtulma, özgür ve barış dolu dünya özlemidir. Üretim araçlarının tüm toplumun olduğu, bilim ve teknolojinin toplumun hizmetine sunulduğu, eşitliğin, bolluğun, kardeşliğin, özgürlüğün, mutluluğun olduğu bir dünya... **İşte bu yüzden 1 Mayıs ateşi söndürülemiyor.**

İşçi sınıfının doğuşundan bu yana verdiği mücadele tek bir ülkeyle sınırlı kalmadı, ülkeden ülkeye, kıtadan kıtaya yayıldı. Ve 1 Mayıs gibi tüm dünya işçilerinin ortak duygularla ve taleplerle alanlara çıktığı **evrensel bir mücadele günü oluştu.** 1 Mayıs ateşi 136 yıldır gürül gürül yanıyor! Bu ateşi yakanlara, bugüne taşıyanlara, dünya işçi sınıfına selam olsun! ■